

PCHEŁKI ZIEMNE

Opis gatunków

Pchełka czarna o długości 2-2,5 mm, posiada jednolite czarne ubarwienie pokryw. Pchełka czarnonoga jest tej samej wielkości lecz bardziej płaska, o błyszczącym zabarwieniu od seledynowoniebieskiego do metaliczniezielonego. Pchełka falistosmuga jest długości około 2 mm, z czarnym przedpleczem, żółtymi paskami na pokrywach. Pchełka smużkowana jest największa (około 3 mm długości). Larwy wszystkich tych gatunków są brudnobiałe z ciemniejszymi plamami na stronie grzbietowej, osiągają długość do 7 mm.

Opis uszkodzeń

Na liściach i liścieniach rzepaku jarego widoczne są małe i okrągłe otwory, powstałe w wyniku wygryzienia przez chrząszcze (Fot. 1). Silnie uszkodzone młode rośliny rzepaku przedwcześnie żółkną, zasychają i obumierają. Larwy pchełki smużkowanej żerują wewnątrz liści, tworząc miny. Larwy trzech pozostałych gatunków żerują na korzonkach, nie wyrządzając przy tym znacznych uszkodzeń.

Istnieje możliwość pomyłki uszkodzeń powodowanych przez pchełki ziemne z objawami żerowania tantnisia krzyżowiaczka, gnatarza rzepakowca, pchełki rzepakowej oraz ślimaków.

Metodyka obserwacji - sygnalizacja terminu zabiegu

Najniebezpieczniejszym okresem żerowania pchełek jest stadium liścieni i pierwszej pary liści (faza rozwojowa BBCH 12-15). W celu stwierdzenia występowania oraz oceny liczebności chrząszczy analizuje się rośliny w różnych punktach pola, wybierając po 1 mb rzędu licząc chrząszcze, a następnie obliczając liczbę chrząszczy na 1 roślinę. Ogółem, analizę przeprowadza się w 10 do 15 punktach.

W monitoringu liczebności pchełek ziemnych można stosować również metodę czerpakowania (strząsania).

Progi ekonomicznej szkodliwości

Progiem szkodliwości jest stwierdzenie wystąpienia 1 chrząszcza na 1mb rzędu.



Fot. 1. Uszkodzenia na liściach rzepaku ozimego powstałe na skutek żerowania pchełek ziemnych